

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1320/2021
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде-Управа за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2307/20 од 15.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2307/20 од 15.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1747/19 од 08.07.2020. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.148,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2307/20 од 15.10.2020. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 41.148,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до коначне исплате и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.000,00 динара. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је до 15.05.2008. године био запослен у привременим институцијама Косова и Метохије у Окружном затвору у Гњилану. Решењем тужене од 29.04.2008. године, тужилац је почев од 15.05.2008. године преузет у Управу за извршење заводских санкција и остварио плату према дотадашњем решењу. Закључком Владе РС од 17.04.2008. године прописано је да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије уподобљава положају државних службеника и намештеника, који су радили у органима који су укинута, а чији је делокруг преузео други орган (члан 135. став 1. Закона о државним службеницима), те да они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг ако претходно органу Републике Србије који се преузима доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Косова и Метохије. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар месец 2017. у износу од 54.344,00 динара утврђена је увидом у „Сл. гласник РС“, 7/2018.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на основу члана 120. Закона о раду и члана 44. став 1. тачка 1. и став 2. и став 3. Посебног колективног уговора за државне органе закључио да се тужилац налазио у радном односу код тужене од дана преузимања из привремених институција КиМ од 15.05.2008. године, да тужена није распоредила тужиоца на друго радно место у оквиру његове стручне спреме, нити пак донела решење којим му се утврђује статус нераспорединог радника, односно којим му се утврђује статус нераспорединог државног службеника, те како се тужилац налазио у радном односу код тужене и даље, односно више од десет година од дана заснивања радног односа, усвојио је тужбени захтев тужиоца закључујући да је тужилац 15.05.2018. године остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада, у радном односу код органа тужене, односно након преузимања код тужене.

По оцени другостепеног суда, право на јубиларну награду остварује се радом у радном односу, а не само простим трајањем радног односа, па како је тужилац од 15.05.2008. године до 15.05.2018. године био запослен у Управи за извршење заводских санкција, али је био нераспоредино и није фактички радио и то из разлога што није постојало радно место на коме би могао да обавља своје задатке, то тужиоцу не припада право на ову врсту накнаде.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе („Сл. гласник РС“, бр. 25/15...34/18), запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35. и 40. година рада проведених у радном односу у државном органу, органу Аутономне Покрајине, односно јединице локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остваривао права из радног односа. Код

утврђивања права на јубиларну награду, рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене.

У конкретном случају, тужилац код тужене није стекао, супротно ревизијским наводима, статус државног службеника односно намештеника. Тужилац је преузет од привремених институција КиМ и утврђена му је плата у одређеној висини, а није му се обрачунавао минули рад. Он није радио код тужене (није долазио на посао), није ни распоређен на одређено радно место, због чега му и по оцени ревизијског суда не припада право на јубиларну награду. Кључна одредница за остваривање овог права из цитираног ПКУ је „рад проведен у радном односу“. У конкретном случају, нема рада тужиоца у радном односу код тужене. Он се само формално води у радном односу код тужене по закључцима Владе али не остварује рад код тужене, што је неопходан услов за остваривање наведеног права.

С тим у вези, нису основани ревизијски наводи којим се указује да недоношење решења о распоређивању није од утицаја на остваривање овог права. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа о чему сведочи и чињеница да је тим Закључком одређен само фиксни износ плате при чему се није обрачунавао минули рад. Нераспоредивање тужиоца у дужем временском периоду је било у његову корист на основу извршавања Закључка Владе, при чему треба имати у виду да тужени у датој ситуацији није могао, због примене наведеног Закључка, да тужиоца остави нераспоредивог (у том случају престао би му радни однос).

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа- судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**